

“Sonunu Görmeden Bir Şey Söyleyemem”

Dünyanın en güçlü imparatorlarından biri olan ve ilk parayı basan Lidya Kralı

Krezüs, ünlü Filozof Solon ile bir zamanlar; aynı sınıfta, aynı sırada, aynı öğretmenlerden ders alırlar. Biri filozof, diğeri tarihin ünlü kralı olur. Gün gelir kendi ihtişamını göstermek üzere Sart'taki sarayına arkadaşı Solon'u davet eder

Krezüs, arkadaşını on beş gün sarayda misafir eder. Kuş sütü hariç bütün ikramlarıyla arkadaşını ağırlar. Krezüs mağrur bir şekilde : “ **Durumumu nasıl buldun?**” der. On beş gün sonra arkadaşı Solon, saraydan ayrılırken... Solon :“ **Sonunu görmeden bir şey diyemem .**” diye cevaplar. Vedalaşarak ayrılır.

Krezüs , yıllar sonra Perslerle yaptığı bir savaşta mağlup olur, Pers Kralına esir düşer. Krezüs , yakılmak üzere ateşe doğru götürülürken : “ Ah, Solon ! Ah ,Solon !” diye bağırmaya başlamış. Bu sözü duyan Pers Kralı, ne demek istediğini sorduğunda Solon'un kendisine verdiği öğüdün doğru çıktığını söylemiş. Solon, ona bir gün sohbetinde demiş ki: “ Talih, ne kadar güler yüz gösterirse gösterebilir, ömürlerinin son gününe geçmeden insanlar kendilerini mutlu kılmamalı. Çünkü Tanrılarımız hazla, kederi, birleştirip karıştırmak istemişler. Başaramayınca da bari bunları kuyruklarından birbirine bağlayalım, demişler ve sevinçle kederi kuyruklarından birbirine bağlamışlar.

Bugün gülüyorsan yarın ağlamaya da hazır olacaksın. Çünkü insan hayatı kararsız ve değışkendir. Ani bir rüzgâr yüzünden bir durumdan başka bir duruma geçiverir. Hazmedersen sevinmek de ağlamak da bir zevktir.” diye arkadaşına filozofça bir nasihat etmiş.”

Onun için de şair:

İnsan son gününü beklemeli, her zaman;

Mutlu dememeli, ona ölmeden,

Cenaze kaldırılmadan...

Tarih çok enteresan olaylarla doludur. İskender'den sonra onun yerine geçen Makedonya Krallarından bazılarının Roma'da; dülgerlik, marangozluk, budamacılık yaptıkları Sicilya'da mafya babalarının çocuk bakıcısı olarak çalıştıkları tarihte sabittir. Bunca orduları yönetmiş, Dünya'nın yarısını fethetmiş, Roma Kralı Pompeius ... Mısır Kralının uşaklarına, yalvarma zavallılığına düşürülmüştür. Koca Pompeius altı ay daha az yaşamış olsaydı bu hâle düşmeyecekti. İtalya'yı uzun süre titreten Milano Dukası Sforza, zindanda çıldırarak ölmüştür.

Günümüzün zalimlerinden Saddam, yedi tane saraydan mahrum kalıp yer altında köstebek gibi yakalandığında nasıl yalvardığı anlar, Kaddafi'nin kanalizasyon çukurunda yakalanıp: “ Ben, sizin babanızım! Yapmayın!” çığlıkları, yakarışları daha dün gibi kulaklarımızda çınlamaktadır. Karı koca, uzun yıllar sarayda yaşayan ve aynı sarayda karı koca kurşunlanan Miloşeviçler, daha neler neler...

Bize gelince sekiz yaşına kadar ayaklarım ne giydiğimi hatırlamıyorum. Sekiz yaşına geldiğimde rahmetli Menderes döneminde ayaklarım ayakkabı ile tanıştı. Yassıada davaları devam ederken de bıyığı terleyen bir delikanlıyım. O günlerde “ sabık ve sakıt” diye isimlendirilen rahmetli Menderes'i ve arkadaşlarını; yargılayıp, idamına karar veren, kalemini kıran Yassıada'nın meşhur mağrur hâkimi Altay Ömer Egesel ile meşhur Savcı Salim Başol'u hatırlayan var mı? Bunların sonlarının bilen var mı? Tıpkı Yunan gençlerine ahlak ve fazileti öğütleyen Sokrat'ı Yunan gençlerinin ahlakını bozuyor gerekçesiyle (Çünkü o dönemde ahlaksızlık, ahlak haline gelmişti.) Sokrat'ı yargılayan ve baldıran zehriyle idamına karar veren hâkimler gibi...

Bu mağrur adalet adamlarını, rahmetle anan bir yurttaşımıza rastladınız mı? Ama ülkesini sevmek ve ülkesine hizmetten başka bir amacı olmayan haksız ve hukuksuz idam sehпасına götürülen Menderes ve arkadaşları hâlâ milyonların gönlünde yerini korumakta ve “Fatıha”larla anılmaktadır. Sokrat da asırlar geçmesine rağmen milyarların gönlünde saygıyla yerini korumaktadır. Bu dünyada en büyük yargıç halkın vicdanıdır. O mahşerî vicdan ki arkasında iyilik ve güzellik bırakan kişileri, nesilleri vasıtasıyla geleceğe taşımaktadır. Bunların tarihte binlerce örneği var. Hangi birini sayayım? Onun için ozanlarımızdan biri:

“Baş oldum, diye övünme /Ne gelirse başa başa gelir.

Diz düşerse toprağa,/ Baş düşer, taş gelir.” demiş.

Haksız yere düşen başların son nefeslerini verirken bile söylediği sözler asırlar boyu kulaklarda çınlamaya devam etmektedir. Rahmetli Menderes'in idam sehпасına götürülürken bıraktığı mektupta: “ On sene ülkemde başbakanlık yaptım. Ülkeme ihanet etmedim. Sadece hizmet ettim.. Bu on senelik hizmetimi tarihçiler de yazacak, dalkavuklar da yazacak ama benim milletim tarihçilerin yazdığına inanacak, dalkavukların yazdıklarına değil.” der ve boynuna ilmik geçilirken de: “Vatanım, sağ olsun!” diyerek son nefesini vermiştir.

Sokrat da : “ Ben ölmeye giderken siz ise yaşamaya devam edeceksiniz. Ama gerçekleri söyleyen ne benimle bitecek ne de benden sonra... Benden sonra da ilelebet gerçekler söylenmeye devam edecek. Haksız yere ölüme gittiğim için ağlamayın, sevinin. Ya haklı olarak ölüme gitseydim?” Evet, tarihin hafızası çok

güçlüdür. Haksız yere düşen başları ve onların söylediklerini hiç unutturmuyor. Ama haklı olarak yere düşen başları da hiç hatırlamıyor. Tarih hatırlasa bile insanlar burun kıvrıp geçiyor.

Baştayken söylenen sözler ile ölüm anında söylenen sözler arasında çok farklılık vardır. Ölüm anında gösteriş olmaz, riya olmaz. Ölüm anında, insanlar, ana diliyle konuşurlar. Dağarcığında, sinesinde ne varsa onu ortaya dökerler. Onun için şair diyor ki:

Ne yazık ki insanlar; makam rütbe, sağlığa kavuşunca, bir de cebi parayla doluyorsa buna etrafındaki soytarılar eklenince o insan kendini dahi tanıyamaz hâle geliyor. Tıpkı İskender’de olduğu gibi

Büyük İskender’in kazandığı zaferlerden dolayı dalkavukları, Zeus’un oğlu olduğuna inandırmışlar Bir gün yaralanıp yarasından kan aktığını görünce: “ Buna ne söyleyeceksiniz, bakalım? Kıpırmızı mis gibi insan kanı değil mi, bu?” demiş. İnançlarına göre Tanrılar, yenilmez ve yaralanmazdır. Sonunda insan olduğunu anlayan İskender soytarılarına: “ Oturağımı (Pisliğimi) döken adam benim Zeus’un oğlu olmadığımı biliyordu ama ne yazık ki ben sizin gibi dalkavuklara kanma aptallığına yakalandım.” diyerek dalkavukları etrafından tekme tokat kovalar.

Bir de hepimizin şahit olduğu yakın tarihimizden bir misal vereyim. Bir zamanlar zamanın başbakanını MGK. da boncuk boncuk terleten, Genel Kurmay salonunda küçük rütbeli bir sabaya başbakana omuz attıran, omzu kalabalık mağrur paşamızın cumhurbaşkanı olma imasıyla yaptığı basın toplantısında birtakım dalkavuk gazetecilerin yanında bir gazetecinin sorduğu soruya kızarak onu azarlaması daha dün gibi kulaklarımda çınlamaktadır. Ama bugün aynı paşamızı iki yakının yardımıyla yürür hale geleceği acaba dün aklına gelir miydi? Ve bugün mağrur paşamızı yücelten dalkavuk basın mensuplarından hiç birinin geçmiş olsun mesajını görmedim ve paşamızla ilgili iki satır bir yazıya da basında rastlamadım.

Dalkavukların, dalkavukluk yaptığı kişilere hiçbir zaman yararı dokunmamıştır. Para ,makam ve mevki sahibi olanlar en büyük zararı da onlardan görmüşlerdir. Onun için sorumluluk mevkisinde olan insanlar kendilerinden çıkarı olan ve kendine sürekli iltifatta bulunan insanların fikirlerinden ziyade çıkarı olmayan ve dalkavukluk yapmayan insanların fikirlerinden yararlanmalıdırlar. Kendisi ve icraatı hakkındaki kamuoyunun kanaatini dalkavuklardan değil, kendisinden çıkarı olmayan sade vatandaşlardan edinmelidirler.

Evet, makam mevki, rütbe güç, kudret, mal mülk, şöhret sahibi insanlar, soytarıların etrafını öreceği duvarın çemberine aldanıp tatlı ve hoş sözlerin büyüüne kapılmamalıdır. Özellikle de makam ve mevki sahibi olanlar iltifatlı

sözlere ihtimam etmemelidir. Aksi takdirde kaybedenler hep kendileri olurken soytarılarca hiçbir şey kaybetmiyor. Onlar hâlihazırda tecrübe ve çıkar kazanmış olarak ekmeklerine yağ sürüp en iyi bir şekilde rollerini oynamaya devam ediyorlar.

Not: Her türlü imkansızlıklara rağmen “ Ben cerrah olacağım” diye yola çıkan ve hem cerrah, hem de 24. Dönem Milletvekili olan Sayın Dr. Muzaffer Yurttaş beyin ayrıntılı hayat hikayesini kitabımda bulabilirsiniz.www.kadirkeskin.net